

PROVLÄS

MÄNNISKOR
FRÅN ROLLD

KULTURMONSTRET

Mats
Ekman

E-bok
Roman av Mats Ekman
Omslagsteckning av författaren
Bakgrunden är en 3D-fraktal skapad av Jérémie Brunet
ISBN 978-91-981008-2-2
© 2013 Mats Ekman

KAPITEL 1

Jag antar att ni allihop som läser det här åtminstone nån gång har haft den där känslan av att det pågår saker i hemlighet runt omkring er. Gåttfulla händelser, storslagna sammansvärjningar, dolska ränker och alla möjliga fördolda ting som det inte är meningen att ni ska känna till. Va? Jag ska tala om en hemlighet för er: Ni har alldeles rätt!

Då menar jag inte vanliga IQ badbollar som pratar skit bakom ryggen på en, eller skvallertanter som babblar om sånt som dom inte begriper och inte vet nånting om. Nej, jag menar riktigt, riktigt hemliga saker.

Ibland har jag tänkt att jag borde skriva en bok, men jag är inget vidare på att skriva, så jag berättar bara lite kort.

Det är inte bara jag själv utan många andra som tycker att jag är skaplig på att lira gitarr, så när det här bandet annonserade "Är du vår nya gitarrist?" så hörde jag av mej och fick jobbet på direkten. Konstigt nog hade ingen annan svarat på annonsen. Bra för mej i alla fall, så jag klagade inte.

Det var nämligen så här. Jag och Bengan, min bästa kompis, hade lirat ihop ett tag. Det gick bra men det lät ju lite tunt, visserligen hade

han en rätt fet synt men ändå, till slut blev det mest ett jävla oväsen bara, med trummaskin bakom, vi var lite trötta på det och tänkte att det behövdes en riktig trummis och en svängig basist för att det skulle bli riktigt coolt. Jaha, det var ju inte så enkelt att ordna skulle det visa sej.

Vi provade flera stycken trummisar, den förste var blyg och tyst men när han spelade dånade trummorna som en pluton stenkrossar, så honom spolade vi direkt. Nummer två var då tusen gånger bättre, men det fanskapet var proffs och tyckte visst att vi spelade som krattor så det blev inget där. Vi hittade rätt snart en basist också, men han bodde långt utanför stan och hade mycket jobb och kunde inte repa så ofta som vi ville, så det rann ut i sanden. Bengans lillbrorsa spelar förresten bas han med, men han är lite för mycket nybörjare, det skulle aldrig ha funkad. Den tredje basisten vi hittade var åkej, men det var nåt annat konstigt på gång, personkemi kallas det visst, så han och Bengan började slåss och så var det kört där också. Efter det blev vi rätt kokta på alltihop och la av, mer eller mindre.

Jag hade närapå gett upp om att nånsin få vara med i ett riktigt band när jag såg den där annonsen som jag nämnde nyss. Jag gick dit med min Gibson, det är den jag helst spelar på. Jag har fått den av min morbror Johan, han är musiklärare och sjukt hygglig, han har aldrig talat om vad han betalade för den men dom är inte billiga det vet jag ju.

Jag har en kopia av en Telecaster också, som jag brukade spela på innan. Nå, jag fick väl kolla in bandet först och se vilken gura som passade bäst. Bandet hade ett sugigt namn, tyckte jag. Andros Rolders. Vad farao var nu det för nåt?

Nåja, funkade det så kunde jag ju ta upp den saken senare. Först gällde det att kolla läget, bagen, stuket, feelingen och allt det där obestämda som måste funka om man ska kunna spela ihop.

Det var Julius på trummor, Zmizela (hur har hon fått ett sånt namn!) sjöng och Wolfgang lirade synt, Bessie på elbas och så jag då, Svenne. Jag gillar inte riktigt det namnet, det är alldeles för vanligt. Jag har ett annat namn också, Isaskar. Men då är till och med Svenne bättre, så låt gå för det. Sven Isaskar. Vad fasen tänkte mina föräldrar på egentligen?

En sak funkade i alla fall bra från början. Jag blev mottagen som en i gänget med en gång, alla var hur vänliga som helst och det verkade som om dom tyckte att självklart skulle Svenne vara med, inget snack om

saken. Redan innan dom hade hört mej spela!

Bandet hade en replokal högst uppe i ett femvåningshus, på vinden. Det var inte alls dumt, fin utsikt över parken och över stan, solen sken in genom ett stort panoramafönster. Rummet såg ut att ha varit ateljé för en konstnär en gång i tiden, men nu var det alltså replokal. Det fanns fikapentry och ett litet dass. Lokalen var möblerad med bord och stolar, förstärkare och musikinstrument, en gammal soffa och en massa affischer. En dator stod i ett hörn. I våningen nedanför var det nån sorts lagerförsäljning, för det mesta var det tomt så man störde ingen. Rena drömstället.

Annars är jag sexton, har gått första året i gymnasiet. Jag har ingen tjej. Inte så att jag inte skulle vilja ha en, men det är svårt att hinna med allt. Tjejerna tycker nog man är lite konstig som sitter och skåpar gitarr dagarna i ända. Lillbrorsan Janne är femton, han är inte alls intresserad av samma saker som jag. Han brukar gå ut i naturen och fånga grodyngel och sånt, som han har i sitt rum. Fiskar och ett virvelmarsvin som heter Nasse har han också. En gång köpte han mygglarver som mat till fiskarna, men innan firrarna hade käkat upp alla kläcktes larverna, eller vad det heter, så att hela hans rum blev fullt av mygg. Coolt!

Apropå namn förresten, han heter Jan Isidor. Va! Vad tänkte våra föräldrar på?

Föräldrar, ja. Pappa heter Bosse, han är journalist, men det är lugnt. Han är inte ute på långa resor och gör reportage bland bombkrevaderna i främmande länder, utan han är redaktör på en liten lokalblaska som mest har annonser men också en hel del lokalnyheter. Han vill att jag ska börja jobba där när jag har gått ut skolan, man jag vet inte jag. Som sagt tycker jag att jag inte är nåt vidare på att skriva och det måste man väl vara om man ska vara journalist. Ja, jag skriver ju nu, men det är för att jag tycker att jag måste berätta om den här sommaren när allting händer. Zmizela har hjälpt mej med stavningen, hon är bättre än jag på sånt.

Morsan Ann-Christine har en liten butik där hon säljer presentprylar och handarbeten och leksaker och allt vad det är. Det ger väl inte så mycket pengar men hon håller på med det därför att hon vill. Det är ett rätt mysigt ställe. Speciellt när jag var liten brukade jag ofta hänga där

och titta på alla grejorna och spela spel på hennes dator inne på kontoret.

Sådär, nu känner ni min familj.

Den här sommaren då alltihop började var en av dom där torra somrarna, det var sol och varmt mest varje dag och på nyheterna sa dom att skörden var i fara. Synd om bönderna, det begriper ju jag, men samtidigt älskar jag vackert väder. Jag hade snackat med Julius i telefon och vi kom överens om en tid då vi kunde träffas. Han var ensam där när jag kom, dom andra skulle komma senare, men det kändes helt okay, det var som om vi hade känt varann tidigare. Skön känsla. Han var lite äldre än jag och hade på sej en brun herrhatt hela tiden, ”Det är min Borsalino, min maskot”, sa han. ”Jag har den alltid på mej när jag spelar.”

Jag tog fram gitarren och vi jammade lite på gitarr och trummor när Wolfgang och Bessie dök upp.

”Och var är Zmizela då?” undrade Julius.

”Ute med jycken, hon kommer snart.”

”Okay. Det här är Svenne”, fortsatte han och pekade på mej.

”Hej! Fint att du kom! Nu är vi väl fulltaliga!”

Den enda som hade hört mej spela var ju Julius, så det kändes lite konstigt. Men det skulle visa sej att saken var ganska klar. Vi slog oss ner och rev av en blues och det satt min själ som ett strykjärn kring skjortknapparna. Allt stämde, jag hade nästan aldrig varit med om nåt sånt förr.

Och så kom Zmizela till slut, oj vad snygg hon var. Kolsvart hår, lång och smal och verkade lite tystlåten först, men vilken pipa hon hade när hon sjöng! Det här kunde inte annat än bli bra.

”Har ni många spelningar?” undrade jag, för jag visste ju att det inte var så lätt att hitta speltillfällen.

”Tja”, sa Julius, ”vi brukar styra in dom på helgerna, för att alla ska kunna vara med. Just nu har vi två på gång, den första är om två veckor.”

Det lät ju lite pirrigt om man var ny, men det var väl bara att hålla i hatten och hänga med. ”Då får vi väl öva in våra låtar då”, sa jag.

Så vi träffades nästan varje kväll dom närmaste två veckorna och repertoaren hade dom i stort sett klar redan innan, det var mest kända låtar och som tur var hade jag hört dom flesta. Jag hör inte till dom där som

sitter och följer med i noterna hela tiden, om jag har hört en låt nära gånger så kan jag den oftast tillräckligt bra för att kunna lira på gehör. Å andra sidan, om jag inte har hört låten och bara har noter, så kan det bli rätt mysko. Nåja, alla har ju sitt sätt att göra saker och ting på. Jag hade lite tur också, fast jag vet inte hur det gick till. Dom ville till exempel lira nära sambalåtar av Antonio Carlos Jobim, som inte är så lätta, men av nån anledning hade jag precis under dom senaste dagarna suttit och lyssnat in ett par av dom, så jag hängde med skapligt på både Triste och Girl from Ipanema, tyckte jag själv.

När jag tänker bakåt så minns jag faktiskt att dom inte frågade särskilt ofta ifall jag kunde spela melodierna dom hade tänkt sej, utan det var precis som om det var väntat att jag skulle kunna deras repertoar redan. Nu efteråt förstår jag ju varför, och ni kommer snart att fatta det med.

Den närmaste tiden blev jobbig, som vanligt var det ju skolan på dagarna och lite läxor var det väl trots allt väntat att man skulle göra. Dessutom hade jag ett specialarbete på gång, det handlade förstås om musik och var nästan färdigt, men det tog ju ändå lite tid. Och så skulle jag då öva med Andros Rolders – jag hade fortfarande inte börjat muttra om namnet även om jag tyckte det sög riktigt ordentligt.

Nåja, det som fick komma mest i kläm var läxorna, om sanningen ska fram. När jag fick en fråga som jag inte kunde, skylldes jag på att jag hade känt mej lite hängig på sista tiden, att jag kanske var på väg att bli sjuk för jag kunde knappt hålla mej vaken. Jag vet inte om lärarna köpte det men egentligen brydde jag mej inte. Jag ville ju framför allt spela, det är bara så jag är.

Julius hade körkort och en gammal minibuss så han fick stå för transporterna. Den första spelningen var ute i busken långt utanför stan, det var en sorts hembygdsgård som en tant med blommor i håret hade hyrt för ett femtiårskalas och det var proppfullt med folk. Vi irrade runt med bussen på småvägarna ett tag innan vi hittade fram och sen fick vi bära in grejorna i flygande fläng för vi var förstås sena.

Det var himla kul att spela, det satt som gjutet. Julius spelade tungt på trummorna och Bessie klättrade omkring på basslingorna som en apa i ett träd. Själv spelade jag nog bättre än nånsin. Man blir inspirerad, typ, när det är sånt flyt.

Gästerna var i alla åldrar, tydligen hade man bjudit in hela garnityret av släkt och vänner. Dom verkade glada och uppåt men ändå tyckte jag inte det verkade vara en lyckad fest helt och hållet. En del av gästerna blev riktigt på kulan. En aspackad stor tung kille föll plötsligt pladask över trumsetet och jag som stod alldeles intill såg att om han bara hade fallit lite längre fram så hade han spetsat ena ögat på sprötet till high-haten. Det kändes rätt kasst. När jag gick ut på dasset för att pinka blev det ännu mer obehagligt, för där satt ett par killar och snortade kokain, antar jag det var. Dom stirrade tomt på mej när jag kom in och jag pissade så fort jag kunde och stack snabbt därifrån.

Allt det här gjorde att jag plötsligt blev mer uppmärksam på vad som hände runt omkring mej. I pausen lade jag märke till att det krökades ganska friskt både bland äldre och yngre. Somliga gäster låg i drivor i en skogsbacke och ett par andra hade somnat på en soffa i teverummet. Men det allra mest mysigo hände när jag satte mej på verandan en stund för att hämta lite luft.

Det fläktade ljumt och behagligt, ingen annan fanns i närheten och det var skönt att sitta där för sej själv, för larmet och gafflandet därinne började bli jobbigt i överkant. Då såg jag plötsligt Julius komma gående förbi tillsammans med en kille i skinnjacka i ungefär samma ålder. Dom gick bortåt över gräset och ställde sej lite avsides mellan ett par buskar, och dom syntes antagligen inte från nåt annat håll men avtecknade sej ganska tydligt mot himlen när man såg dom precis från hammocken där jag satt.

Killen i skinnjackan överräckte nåt som liknade ett litet paket till Julius och fick en bunt små papperslappar i utbyte. Det måste ha varit sedlar för han bläddrade igenom bunten precis som om han räknade.

Jag satt helt tyst och häpen och betraktade scenen och när Julius kom tillbaka och gick upp på verandan med det lilla paketet, som mest liknade en liten avlång skinnportfölj, kunde jag inte låta bli att fråga honom, ”Vad var det ni två bytte där ute på gräset?”

Julius tittade mystiskt på mej och svarade, nästan lite irriterad: ”Det vet du väl!”

Under färden hem satt jag tyst och funderade, nästan förskräckt, på vad det var jag hade sett. Hade Julius verkligen köpt knark av killen på gräsmattan? Eller var det kanske stöldgods? Ena hjärnhalvan kunde inte

tro det men den andra envisades. Självt visste jag inte vilken av halvorna jag skulle lita på. Hursomhelst verkade allt som vanligt, alla pratade och skrattade som dom brukade och Julius verkade inte ett dugg besvärad, vilket han borde ha gjort om det hade varit så att jag hade sett nåt som han inte ville att jag skulle se. Det verkade snarare som om han hade väntat sej att jag skulle känna till i förväg vad han gjorde och tycka det var åkejt och inget att bråka om.

Jag märkte inget konstigt dom närmaste dagarna, varken på Julius eller nån av dom andra. Jag menar, jag hade ju träffat killar och tjejer förr som använde droger, och dom var helt flippade ibland, obalanserade och utbombade i skallen. Inget sånt kunde märkas på Andros-gänget. Dom drack inte ens öl och verkade hur klara i knoppen som helst. Nåra tecken på smussel med nånting annat olagligt kunde jag inte heller märka. Efter en vecka ungefär bestämde jag mej för att det hade varit falskt alarm.

Vi låg inte på latsidan direkt för det var en spelning till på gång rätt snart. Morsan och farsan undrade förstås varför jag inte var hemma så ofta men jag berättade som det var och då tyckte dom det var okay. ”Bara du hinner med skolan också”, sa farsan. ”Ja ja visst, inga problem!” bredde jag på, fast det var ju mest båg, och så stack jag iväg till repan. Jag brydde mej inte så mycket, det var bara ett par veckor kvar till sommarlovet, slutbetygen var väl redan satta och det spelade nog ingen roll om jag glömde bort läxorna.

Julius hade en enrumslägenhet inte så långt från mej, och Zmizela bodde hos sina föräldrar. Var Wolfgang och Bessie bodde blev jag inte riktigt klok på. Ibland fick jag känslan att dom bodde ihop, men jag var inte säker. Samtidigt som alla i gänget var väldigt öppna och vänliga när vi träffades, så var dom lite mystiska och svårbegripliga och berättade sällan nånting om sej själva. Lika konstigt tyckte jag det var att dom aldrig frågade mej om nåt. Ändå uppträdde dom hela tiden som om dom kände mej mycket väl. Än så länge förstod jag inte meningen med det. Men det skulle komma. Vänta bara!